

הרפתקאות של עכבר השדה

שרה בריאנט

היה היה פעם עכבר שדה קטן שיצא מביתו כדי להביט קצת בסביבה. הוא רץ בדשא והסתכל לכל הכוונים בזוג עיניו הקטנות ופתאום ראה בלוט קטן ומבריק. הבלוט היה כל כך יפה שהעכבר רצה לקחת אותו לביתו. הוא הושיט את כפו כדי לגעת בו, אך הבלוט התגלגל ממנו. העכבר רץ אחריו אבל הבלוט המשיך להתגלגל ממש לפני אפו עד ששניהם הגיעו למקום בו עמד עץ אלון גדול, שפרס את שורשיו לכל הכוונים. הבלוט התגלגל תחת אחד השורשים. עכבר השדה ניגש לשורש זה והציץ אחרי הבלוט ואז ראה חור קטן הנפתח לתוך האדמה. הוא זחל לתוכו ומצא גרם מדרגות יורד למטה. הבלוט התגלגל במדרגות והעכבר החליט ללכת אחריו. מטה, מטה, מטה ירד הבלוט ומטה, מטה, מטה ירד אחריו עכבר השדה עד שראה דלת קטנה לרגלי המדרגות. הבלוט המבריק התגלגל עד הדלת והכה בה פעם

אחת. הדלת נפתחה והבלוט התגלגל פנימה. עכבר השדה רץ מהר במדרגות ונדחף לדלת בדיוק כשהתחילה לסגר. הדלת נטרקה אחריו והוא מצא את עצמו בתוך חדר קטן, ושם, ממש לפניו, עמד איש אדום ומוזר! הייתה לו כומתה אדומה ומעיל אדום קצר ונעליים קטנות אדומות, מחודדות מקדימה. "אתה אסיר שלי" הוא אמר לעכבר השדה. "מדוע?" שאל העכבר. "כי נסית לגנוב את הבלוט שלי" אמר האיש האדום הקטן. "זה בלוט שלי" אמר עכבר השדה "אני מצאתי אותו." "לא, הוא לא שלך" אמר האיש האדום הקטן "הוא אצלי ולא תראה אותו יותר." עכבר השדה הקטן הביט סביב לחדר אך לא יכול היה לראות את הבלוט. לכן החליט ללכת במדרגות חזרה לביתו. אבל הדלת הייתה נעולה והאיש האדום הקטן החזיק במפתח. והוא אמר לעכבר המסכן: "תהיה לי למשרת. תסדר את המיטה שלי, תנקה את החדר שלי ותבשל לי דייסה." וכך עכבר השדה הקטן נעשה למשרת של האיש

הדלת הקטנה ועלה מעלה, מעלה, מעלה במדרגות הקטנות. הוא זחל מתוך החור שתחת לשורש עץ האלון. הוא רץ דרך השדות ובסוף הגיע לביתו. כשהיה כבר בבית שם את הבלוט על השולחן. והוא שם אותו כנראה בכוח כי הבלוט נפתח, כמו קופסה קטנה.

ומה אתם חושבים שהיה שם?

שם בבלוט היה ענק קטנטן, נהדר. הוא היה עשוי מאבני חן מבריקים וגודלו התאים בדיוק לצווארה של עכברה קטנה.

אזי עכבר שדה הקטן נתן אותו במתנה לאחותו העכברה הקטנה. היא חשבה שזה ענק יפה מאוד. וכשלא ענדה אותו, החזיקה אותו בקופסת הבלוט המבריקה.

והאיש האדום הקטן לא ידע מה קרה לבלוט ולענק, כי לא ידע איפה גר עכבר השדה הקטן ואחותו הקטנה.

האדום הקטן, וכל יום סידר את המיטה של האיש האדום, טאטא את החדר שלו ובישל את הדייסה שלו. וכל יום האיש האדום הקטן יצא מהדלת הקטנה וחזר רק אחר הצהריים. אבל תמיד נעל אחריו את הדלת ולקח אתו את המפתח.

אך יום אחד הוא מיהר מאוד וסיבב את המפתח לפני שהדלת נסגרה לגמרי ולכן היא לא ננעלה, כמובן. האיש האדום הקטן מיהר כל כך שלא הרגיש בכך כלל.

עכבר השדה הקטן ידע שזו ההזדמנות לברוח הביתה. אך הוא לא רצה לעזוב בלי הבלוט המבריק היפה. הוא לא ידע איפה הבלוט נמצא וחיפש אותו בכל מקום. הוא פתח את כל המגירות הקטנות, אך הבלוט לא היה במגירות. הוא הציץ על כל המדפים, אך הבלוט לא היה על המדפים. הוא בדק את כל הארונות אך גם שם לא מצא את הבלוט. בסוף הוא טיפס על כסא ופתח דלתית קטנה בארובה שמעל האח – ושם היה הבלוט!

עכבר השדה הקטן הוריד אותו בכפותיו הקדמיות ואחר כך לקח אותו בפה ורץ משם. הוא דחף את